

sat, ned til 8 Timer. Her er jo — jeg tror 15 Aar i Rad indtil 1910 eller 1911 — hvert Aar blevet forelagt et Forslag om en Normalarbejdsdag paa 8 Timer. Senere har man opgivet dette, fordi det faktisk ikke fører til noget Aar efter Aar at bringe Sagen frem paa den Maade. Jeg underkender slet ikke det berettigede i den Kamp, der føres, og det Arbejde, der gøres for at faa Arbejdstiden indskrænket og derigennem i Virkeligheden Lønnen forbedret. Det er en Kamp, jeg som mangeaarig Arbejder ikke kan se paa uden Sympati. Men at fremtvinge Spørgsmaalets Løsning paa kunstig Maade tror jeg ikke, man naar noget ved. I Løbet af den Tid, jeg og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds kan huske tilbage, er Arbejdstiden faktisk gaaet ned, og det vil den blive ved med. Efterhaanden som der bliver flere Hænder til det forholdsvis mindre Arbejde, der skal udføres af Haandens Arbejdere, vil den gaa ned ganske af sig selv. Det er vist en økonomisk Lov, som vi alle kommer til at bøje os for, enten vi sympatiserer med Tanken, hvad jeg gør, eller ej. Og i Virkeligheden har dette Forslag jo to Sider, det maa de ærede Medlemmer ikke være blinde for. Samtidig med, at man gaar op til 9 Timer paa Orlogsværftet, gaar man ned til 9 for Hærens Arbejdere. Saadan er det jo. Det betyder en Forøgelse til den ene Side og en Reduktion til den anden. Men vel at mærke, denne Forøgelse gaar ikke ud over det normale her i Landet, ingenlunde, det ved de ærede Medlemmer saare vel. Jeg tror derfor, at selv om man ser paa Sagen fra Socialdemokraternes Standpunkt, betyder Forslaget i Virkeligheden en Vinding for Tanken om en nedadgaende Arbejdstid.

Men jeg er heller ikke blind for den anden Side af Sagen, og den vil jeg ogsaa gerne pege paa. Hvis Mindretallets Forslag vedtages, vil det jo betyde en Forhøjelse af Lønnen uden nogen Udvidelse af Arbejdstiden. Det vil betyde rundt regnet, ja maaske endda temmelig nøjagtigt, en Forøgelse af Timelønnen med $12\frac{1}{2}$ pCt. Indtægten vil i det hele taget stige med $12\frac{1}{2}$ pCt., naar man gaar over til 9 Timers Arbejdsdag. Men giver man Arbejderne det samme i Løntillæg og bibeholder den 8 Timers Arbejdsdag, faar man en Lønstigning pr. Time af $12\frac{1}{2}$ pCt. Men det vil atter sige, at en Time-løn paa — lad mig tage et let deleligt

Tal — 48 Øre vil stige med en Ottendedel, altsaa med 6 Øre, til 54 Øre. Nu kan man sige, det er heller ikke for meget. Men hvad vil Følgen blive? Følgen vil blive, at Hærens Værkstedsarbejdere — og for Resten alle, der staar i Statens Tjeneste, og dernæst ogsaa andre — vil benytte sig heraf og med Rette sige: Hvorfor i Alverden skal vi ikke have en Forhøjelse af vor Timeløn paa 6 Øre? Nu bydes der os en Forhøjelse fra 2 til 4 Øre, hvorfor ikke til 6 som for Orlogsværftets Arbejdere? Vi ved af Erfaring, at naar der opstaar nogen som helst Ulighed indenfor f. Eks. Tjenestemændenes Rækker, kommer straks de, som føler sig forbigaaede og er forbigaaede ved, at man har stillet andre tilsyneladende eller efter al Sandsynlighed ligestillede gunstigere, og siger: Der er sket os blodig Uret. Det Udtryk har jeg mødt overordentlig mange Gange hos Deputationer, der har været hos Lønningsudvalget eller i Finansudvalget, naar de har draget saadanne Sammenligninger. Man vil med Rette sige: Hvorfor skal vi udføre et ganske tilsvarende Arbejde billigere end Orlogsværftets Arbejdere? Jeg synes, man ogsaa maa se paa den Side af Sagen, og jeg kan derfor kun give min Tilslutning til den Bestræbelse, som den højtærede Minister har gjort sig til Talsmand for, og som han her søger at gennemføre, nemlig indføre fuld Lighed paa dette Omraade. Jeg kan derfor heller ikke tro andet, end at Orlogsværftets Arbejdere ikke vil følge det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) og i Gerning protestere mod og vanskeliggøre Gennemførelsen af det Forslag, som her er forelagt af Ministeren.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om det Forslag, som gaar ud paa at give et Vederlag til for de 9 lovbealede Helligdage. Som jeg tidligere har nævnt, vil dette medføre en Merudgift af 80,000 Kr. om Aaret. Dette er selvfølgelig et Hensyn, der bør tages, men jeg skal ikke nægte, at min Tilbøjelighed til at gaa med til Forslaget er blevet endnu meget, megen mindre, efter at jeg har hørt det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds udtale sig. Det ærede Medlem argumenterede for, at man ikke maatte regne de indirekte Lønning med. Han gjorde gældende, at naar man vilde stryge det, burde stryges, skulde man stryge 14 pCt af den Lønning, som er anført i Kommissionens Betænkning. Men det vil al-